

นวนิยายไทย

สะใภ้ล่าชิง • วัดตรา

พิมพ์รวมเล่มครั้งแรก : โดยสำนักพิมพ์เพื่อนดี, เมษายน ๒๕๖๐

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ภาพปก-ออกแบบ : ฟารุค สมัครไทย

ราคา : 350 บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ
วัดตรา.

สะใภ้ล่าชิง.--กรุงเทพฯ : อักษรโสภณ, ๒๕๕๕.

๕๒๕ หน้า.

๑. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

๘๕๕.๕๑๓

ISBN 978-974-253-624-4

เจ้าของ

ผู้อำนวยการสำนักพิมพ์

ผู้จัดการสำนักพิมพ์

บรรณาธิการสำนักพิมพ์

กองบรรณาธิการ

ศิลปกรรม

คอมพิวเตอร์

พิมพ์และจัดจำหน่าย

บริษัทอักษรโสภณ จำกัด

สันติ ส่งเสริมสวัสดิ์

สุดารัตน์ ส่งเสริมสวัสดิ์

รัชชานันต์ ตริธรรมวุฒิกุล

ยศวดี เป็นประเสริฐ ดันติมา แซ่ตั้ง

สมยงค์ คงใจ สุทธิรญา เสดตรา

รจนา คงทน

สำนักพิมพ์เพื่อนดี ในเครือบริษัทอักษรโสภณ จำกัด

เลขที่ ๕๘ ซอยนภาศัพท์ (แยก ๕) ถนนสุขุมวิท ๓๖

แขวงคลองตัน เขตคลองเตย กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐

โทรศัพท์ ๐-๒๒๕๘-๕๘๕๗, ๐-๒๒๕๘-๕๘๖๑-๒

โทรสาร ๐-๒๒๕๘-๕๑๓๐

Homepage : <http://www.puendee.com>

<http://www.facebook.com/puendee>

คำนำ

สำนักพิมพ์เพื่อนดี

‘สะใภ้ลำซิ่ง’ เป็นนวนิยายที่บอกเล่าคุณค่าของศิลปะการขับขานและการ ‘ลำ’ ในรูปแบบอีสาน ผ่านความรู้สึกของผู้สืบทอดจากบรรพบุรุษรุ่นพ่อรุ่นแม่ สู่หนุ่มสาวรุ่นปัจจุบัน

เป็นเรื่องราวสนุกๆ ที่ทำให้เห็นว่า ความรักคือสิ่งสำคัญในชีวิตของเรา รักครอบครัว รักแบบหนุ่มสาว หรือรักอย่างหลงใหลในศิลปะอันงดงาม และตราบไต่ที่ความรักนั้นเป็นรักแบบบริสุทธิ์ใจ ความเสียสละ ห่มเท และความพยายามจะหวงแหนรักษาความรักไว้ให้ดีที่สุดย่อมตามมา

สิ่งหนึ่งที่ วัตตรา แสดงไว้ในบทบาทของตัวละครเอกสองตัวคือ *ม.ร.ว. ฉัตรวลัย* และ *เพชรแท้* นั่นก็คือ แม้ทั้งคู่จะไม่อาจเป็นไปได้ในสิ่งที่ครอบครัวมุ่งหวังก็ตาม แต่พวกเขาก็สร้างสิ่งดีๆ ให้กับครอบครัวเพื่อทดแทนได้ โดยที่ไม่จำเป็นต้องทำลายความฝันของตัวเองลง ช้ำยังโดดเด่นอยู่บนเส้นทางฝันของเขาได้อย่างสง่างามเสียด้วย

จากใจผู้เขียน

วัดตรา

“เรื่องนี้มีแรงบันดาลใจจากอะไร”

“อารมณ์ไหนที่เขียนเรื่องนี้”

“ชื่อเรื่องหมายถึงอะไรนะ”

ถือว่าเป็นคำถามยอดนิยมจากแฟนๆ ที่ผู้เขียนได้ยิน และได้ตอบก่อนที่ผู้อ่านจะได้อ่าน ‘จากใจผู้เขียน’ ในนวนิยายเรื่องต่างๆ ที่กลายเป็นประเพณีส่วนตัวว่า ผู้เขียนอยากบอกที่ไปที่มาของนวนิยายแต่ละเรื่องเพื่อให้ผู้อ่านได้พยักหน้าและรำพึงว่า “อ้อ...เป็นอย่างนี้เอง” เหมือนเป็นการสื่อสารกับผู้อ่านทางหนึ่ง

สำหรับนวนิยายเรื่อง ‘สะใภ้ลำซิ่ง’ นี้ ผู้เขียนก็อยากจะบอกความในใจเช่นกัน...ชื่อเรื่องนั้นคนอ่านตีความได้หลายทาง...สาวลำซิ่งที่ไปเป็นสะใภ้ของบ้านหนึ่ง...ก็ตีความได้...หรือสาวบ้านหนึ่งไปเป็นสะใภ้ของบ้านลำซิ่ง...ก็เป็นอีกความหมายหนึ่งได้เช่นกัน

เรื่องนี้ผู้เขียนได้แรงบันดาลใจจากงานสงกรานต์ปีหนึ่งที่เดินทางไปเยี่ยมญาติ ไปไหว้พระ และได้เห็นว่าที่วัดแห่งนั้น กำลังสร้างเวทีประชันลำซิ่งกันอยู่ ตั้งแต่เล็กจนเติบโต ผู้เขียนก็ฟังได้ ‘เสพ’ ศิลปะอันงดงามของภาคอีสาน ในยามสูงวัยก็ครานี้จึงเกิดฟุ้งฝันเป็นเรื่องเป็นราวขึ้นมา...พระเอกของเรื่อง ออกดีกับอาชีพของพ่อแม่บรรพบุรุษ เพราะเห็นว่าหมดยุค...ในขณะที่นางเอกผู้มีชีวิตที่ทรูหราแตกต่างจากพระเอกโดยสิ้นเชิง...แต่รักที่จะรักษาศิลปะวัฒนธรรมการแสดงชนิดนี้ไว้ จึงเกิดการท้าทายกันขึ้นระหว่างลูกชายคณะลำซิ่ง กับหญิงผู้สูงศักดิ์ งานนี้มีผู้ช่วย กองเชียร์ และแยก ‘ทีม’ ให้ผู้อ่านได้เลือกว่าจะอยู่ข้างใดและได้ข้อคิดว่าได้อะไรจากนวนิยายเรื่องนี้

สะกั๋ล่ำซิ่ง

วัดตรา

ภายในห้องประชุมในสตูดิโอของม.ร.ว. คัตวาลัย สีหนาภาวนา ซึ่งเป็นสถานที่ออกแบบผลิตเสื้อผ้าแฟชั่น หนึ่งในแบรนด์ดังของกรุงปารีส

หญิงสาวผู้เป็นทั้งเจ้าของสตูดิโอและเจ้าของแบรนด์ 'CHATWALAI' กำลังยืนอยู่ริมหน้าต่างกระจกบานกว้าง ขอบด้านบนมนโค้ง ราชินิกุลสาวเปิดหน้าต่างแล้วชะโงกหน้าออกไป ทอดสายตามองจากชั้นห้าของอาคารสีครีมสลับทา เห็นทิวเซลท์นัท หรือต้นเกาลัดที่เรียงรายและทอดด้วยยาวไกลจนสุดถนนของบี เซลล์เซสส์ ที่ได้ชื่อว่าเป็นถนนที่สวยงามที่สุดในโลกวันนี้บรรยากาศภายนอกยังไม่คึกคักนัก

เกือบ ๖ ปีที่เธอใช้ชีวิตอยู่ในมหานครปารีสแห่งนี้...อย่างเดียวตาย... แม้จะมีเพื่อนฝูงในวงสังคมไฮโซฯ แวดล้อมมากหน้าหลายตา มีลูกน้องที่ทำงานใกล้ชิดอยู่เกือบยี่สิบชีวิต แต่บ่อยครั้งที่ราชินิกุลสาวผู้นี้รู้สึกกลัๆ ในใจว่า เธอเหงา ว่างเปล่า และโดดเดี่ยว

ถึงแม้เธอจะมีชาญวุฒิ เพื่อนชายคนสนิทที่อาจเรียกได้ว่า 'คนรู้ใจ' ดูเหมือนจะเป็นชายหนุ่มเพียงคนเดียวที่สามารถเข้าออกออกในทั้งในสตูดิโอและห้องพักหรูหราของหญิงสาวได้...หากแต่ความสนิทสนม...เยื่อใยสัมพันธ์ที่มีต่อกัน ก็ได้แนบแน่นเท่าที่ควรจะเป็น ไม่ได้แม้แต่เพียงครึ่งหนึ่งของที่ใจเธอต้องการและคาดหวัง

เสียงเคาะประตูดังขึ้นสามครั้งตามมารยาท ทำให้หญิงสาวผู้เป็น 'บอสใหญ่' ของที่นี่รีบละสายตากจากภาพวิว ปิดหน้าต่างกระจกบานใหญ่นั้นดังเดิม หญิงสาวถอนหายใจยาว รีบดึงสติและอารมณ์ที่กำลังเหวี่ยงมองกลับคืนมาให้เป็นปกติ ทันเวลาก่อนที่บาร์บารา เลขชายสาวชาวปารีสซึ่งจะเปิดประตูเข้ามา...หลังได้ยินเสียงขานรับจากผู้เป็นนาย

“บอสคะ เมอร์ซีเออร์ดิเรก คำนี้ขอล จากไทยอาร์ตสตูดิโอมาขอพบ

คะ” เลขาฯ สาวพยายามออกสำเนียงชื่อและนามสกุลของผู้มาเยือน ตามตัวสะกดให้ชัดที่สุดเท่าที่หล่อนจะสามารถทำได้

ม.ร.ว. ฉัตรวัลย์เผยอยิ้มเล็กน้อย ด้วยนึกขันสำเนียงของลูกน้องสาวหน้าเคร่ง และออกจะเห็นใจในความพยายามของหล่อน เพราะทุกคนรู้ว่าชื่อและนามสกุลของคนไทยแต่ละคนนั้นออกเสียงยากเย็นปานใด

“เชิญเข้ามาได้เลย บาร์บารา”

หญิงสาวเดินตรงไปทรุดกายลงนั่งที่เก้าอี้ประจำตำแหน่งของตัวเอง เลื่อนตั้งเอกสารเข้ามาใกล้ เพื่อจะได้มองเห็นชัดขึ้น

เสียงเคาะประตูดังอีกครั้ง ก่อนที่บาร์บาราจะเปิดออกและเดินนำหนุ่มใหญ่วัยราวสี่สิบต้นๆ ที่หญิงสาวคุ้นหน้าคุ้นตาดีเข้ามาภายในห้อง เลขาฯ ผู้รู้หน้าที่ส่งให้แขกนั่งลงบนเก้าอี้ตรงข้ามกับนายสาว ก่อนจะเดินกลับออกไปพร้อมกับปิดประตูอย่างเรียบร้อย

“สวัสดีค่ะ คุณอเล็กซ์” ราชินิกุลสาวทักทายพร้อมคลี่ยิ้มด้วยสีหน้าแจ่มใส

“สวัสดีครับ คุณหญิง...สบายดีนะคะ...ตั้งแต่พบกันที่งานเปิดตัวน้ำหอมคราวนั้นแล้ว ผมก็ไม่เห็นคุณหญิงในงานไหนอีกเลย”

“อ้อ พอดีอยู่ๆ อยู่กับการเตรียมคอลเลกชันใหม่ประจำฤดูใบไม้ร่วงคะ ตอนนี้เสร็จเรียบร้อยแล้ว ฉันทะว่าจะเปิดตัวคอลเลกชันนี้ในหนังสือที่กำลังจะจัดพิมพ์ เพื่อเป็นที่ระลึกและฉลองครบรอบหกปีของแบรนด์ฉัตรวัลย์ด้วยนะคะ ก็ตามที่ให้บาร์บาราโทรศัพท์ไปเรียนให้คุณอเล็กซ์ทราบและเชิญมาปรึกษาในวันนี้นั้นแหละ”

“อ้อ...ครับ...ยินดีด้วยนะคะ...ที่แบรนด์ฉัตรวัลย์ครบรอบหกปีแล้ว... นับว่าคุณหญิงเก่งมากนะคะที่ยืนหยัดอยู่ในวงการแฟชั่นของที่นี่ได้อย่างมั่นคง และมีแต่จะก้าวหน้าไปเรื่อยๆ” อเล็กซ์หรือดิเรกหยอดคำชมตามแบบฉบับ เซลล์แมนที่ดี

“ขอบคุณคะ...แต่ก็ยอมรับว่าเหนื่อยมาก กว่าที่ฉันจะมาอยู่ในจุดนี้ได้ ในฐานะคนทำธุรกิจด้วยกัน และเป็นคนต่างชาติต่างภาษาสำหรับที่นี่ คุณ

อเล็กซ์ก็คงรู้ว่า ไม่มีอะไรได้มาง่ายๆ”

“ครับ...เพราะอย่างนี้ไงครับ ผมถึงชื่นชมว่าคุณหญิงทั้งเก่งและแกร่ง ... ชนิดที่ไม่มีคนไหนในเมืองนี้คนไหนเทียบได้”

“คงไม่ถึงขนาดนั้นหรอกค่ะ คุณอเล็กซ์” หญิงสาวขยับเขยื้อมๆ เริ่มรู้สึกถึงอาการ ‘ประจบ’ ของชายไม่แท้คนนั้นขึ้นมาตึงตัง

“ฉันว่าเรามาคุยธุระกันดีกว่านะคะ”

“ได้ครับ...เชิญคุณหญิงเลยครับ”

ดิเรกปรับอารมณ์ตามหญิงสาวแทบไม่ทัน แต่เขาก็เตรียมพร้อมที่จะรับฟังคำสั่งจากเธอผู้นี้อย่างเต็มที่

“ฉันได้ยินชื่อเสียงของไทยอาร์ตสตูดิโอมานาน แม้จะไม่เคยทำงานด้วยกัน แต่ฉันก็มั่นใจว่าที่มงานของคุณอาร์ต ซึ่งรวมทั้งคุณอเล็กซ์ด้วย จะต้องทำให้หนังสือของฉันมีคุณภาพในระดับพรีเมียมได้อย่างที่ฉันต้องการ”

“ขอบคุณแทนคุณอาร์ตและที่มงานทุกคนด้วยนะครับที่คุณหญิงไว้วางใจพวกเรา ผมมั่นใจว่าเราจะสามารถดีลิเวอรี่งานให้คุณหญิงได้ตามที่คาดหวังครับ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการถ่ายภาพ หรือการผลิตแมกกาซีน”

“ขอบคุณค่ะ ฉันก็หวังเช่นนั้น...ฉันเรามาคุยรายละเอียดกันเลยนะคะ”

ม.ร.ว. จัตรวลัยใช้เวลาบอกล่าถึงความต้องการของเธอเกี่ยวกับการผลิต ‘ของที่ระลึก’ ในโอกาสฉลองครบรอบปีที่หกของแบรนด์จัตรวลัย เพื่อเตรียมไว้เป็นของขวัญสำหรับลูกค้า เพื่อนร่วมวงการ และเพื่อนฝูงในวงสังคมไฮโซชย อยู่ยาวนานนับชั่วโมง โดยดิเรกทำหน้าที่เป็นผู้ฟังที่ดี เขาพยายามนึกภาพตามคำบอกล่าของเจ้าของโปรเจกต์ จดและจำรายละเอียดอย่างไม่ให้ขาดตกบกพร่อง มีซักถามบ้างในบางจุดที่เขานึกภาพไม่ออก หรือเธอขอฟังความคิดเห็นจากเขาเท่านั้น

ในที่สุด หญิงสาวก็จบคำบอกล่าประโยคสุดท้าย แล้วเสริมว่า

“คุณอเล็กซ์พอจะนึกภาพออกไหมคะว่าฉันต้องการอะไร...อยากให้งานออกมาแบบไหน”

“ครับ..เดี๋ยวผมจะกลับไปบริพให้คุณอาร์ตและที่มงานที่เกี่ยวข้องฟังตาม

ที่คุณหญิงบอกมา และอย่างช้า วันพุธนี้ ผมจะส่งรายงานสรุปแผนการทำงาน รวมทั้งใบเสนอราคามาให้คุณหญิงพิจารณาจะครับ” ในฐานะที่ดิเรกเป็นผู้เช่าของในการขายและรับงานโปรเจกต์มานาน จนได้รับความไว้วางใจจากเจ้าของไทยอาร์ตสตูดิโอเป็นอย่างดี เขาจึงไม่ละเลยที่จะแจ้งให้ลูกค้าทราบทุกครั้งว่า แผนงานจะต้องมาพร้อมใบเสนอราคาเสมอ และดูเหมือนม.ร.ว. ฉัตรวัลย์ก็เข้าใจดี เธอพยักหน้าช้าๆ กล่าวย้าว่า

“ได้เลยค่ะ ไม่ต้องเกรงใจ ถ้าพวกคุณเต็มทีกับงานของฉัน ฉันก็จะเต็มทีกับผลงานของพวกคุณเหมือนกัน...และคิดว่างานนี้เราคงต้องถ่ายทำกันในวันหยุด เพราะฉะนั้น อย่าลืมนัดค่าโอทีมาในใบเสนอราคาด้วยนะคะ”

“โอ...ขอบพระคุณครับ คุณหญิง...ผมจะรีบให้ทางเลขานุการ ส่งมาให้โดยเร็วที่สุดเลยครับ”

เมื่อได้ยินคำว่า ‘โอที’ สีหน้าของดิเรกก็มีเลือดฝาดขึ้นมาในทันทีทันใด ส่วนแวตานั้นเป็นประกายด้วยความพึงพอใจในความมีน้ำใจของลูกค้า

หลังจากดิเรกลากลับไปแล้ว ม.ร.ว. ฉัตรวัลย์เรียกที่มงานของเธอเองเข้ามาบริพเรื่องแผนการทำงานขึ้นนี้ในทันทีเช่นกัน

โดยที่มงานที่มีหน้าที่รับผิดชอบในครั้งนี ประกอบด้วย มารี ดีไซเนอร์ซึ่งทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยของเธอ เกตรา หัวหน้าช่างตัดเย็บที่หญิงสาวว่าจ้างมาจากเมืองไทย ตั้งแต่เมื่อตัดสินใจเปิดห้องเสื้อ ‘ฉัตรวัลย์’ ขึ้น ณ ใจกลางกรุงปารีส ปองดาว สาวช่างปักและรับผิดชอบด้านการประดับตกแต่งเสื้อผ้าและเครื่องประดับที่ถูกว่าจ้างมาจากเมืองไทยเช่นกัน ส่วนอีกสองคนเป็นช่างทำผมแต่งหน้า กับผู้ช่วยที่ม.ร.ว. ฉัตรวัลย์เรียกใช้บริการทุกครั้งที่เธอมีงานแสดงแฟชั่นของแบรนด์ฉัตรวัลย์

***

ภายในอพาร์ทเมนต์บนถนนลาบูร์ดองแนส์ ผังตรงข้ามหอไอเฟลเป็นห้องพักส่วนตัวของเพชรแท้ ช่างภาพมือหนึ่งของไทยอาร์ตสตูดิโอ

หญิงสาวรูปร่างได้สัดส่วน ออกเบียดแน่น เอวคอด สะโพกผาย ยืนจ้องมองภาพหอไอเฟลที่เห็นอยู่เบื้องหน้าเกือบสุดสายตาวางอย่างมีความสุขจาก

ระเบียงห้อง ในเวลาโพล์เพล็กซ์ของฤดูใบไม้ร่วงที่กำลังเย็บมกรายมาเยือนเช่นนี้
ธรรมชาติยามเย็นที่เห็นเบื้องหน้าต่างตามชนหลงไหล

“วิกก็...อากาศเย็นแล้วนะจะ เข้ามาข้างในเถอะ เดี่ยวจะไม่สบายนะ”
เสียงชายหนุ่มตะโกนเรียกมาจากในห้อง แล้วก็โผล่หน้าคมเข้มออกมา พร้อม
ส่งยิ้มให้อย่างอ่อนหวาน

“อีกสักเดี๋ยวนะคะ พัดเตอร์ วิกก็ขอรอดูพระอาทิตย์ตกก่อนนะคะ
พัดเตอร์ออกมาดูด้วยกันสิคะ สวยออก” หญิงสาวส่งยิ้มตอบ พร้อมกับรัง
มือเขาให้ออกมาจากประตูกระจก ชายหนุ่มทำตามอย่างว่าง่าย เขาออกมา
ที่ระเบียง สวมกอดหล่อนไว้หลวมๆ จากข้างหลังเกยคางไว้บนศีรษะของหล่อน
ทั้งสองยืนชมอาทิตย์อัสดงอยู่ด้วยกันเจี๊ยบๆ トラบจนตะวันดวง
กลมโตสีส้มสดค่อยๆ เคลื่อนตัวต่ำ แสงอ่อนลงจนลับหายไปจากห่อไอเฟล
เพชรแท้จึงหมุนร่างหญิงคนรักเบาๆ ให้หันกลับมาเผชิญหน้าเขา

“เย็นแล้วจะ เดี่ยวจะไม่สบาย” เขาเอ่ยด้วยความห่วงใย

หญิงสาวโน้มคอเขาลงมาจนมริมฝีปากที่กำลังแย้มยิ้มขึ้นนั้นแนบชิดกับ
ริมฝีปากของหล่อน แล้วจุมพิตอันดูดดื่มแสนหวานก็เริ่มต้นขึ้น ณ ระเบียง
ห้องพักนั้น จนไปจบลงบนเตียงกว้าง ที่ปูด้วยผ้าปูหนานุ่ม ชวนให้ทอดกาย
ลงไปหาความอบอุ่นละมุนละไม นาทินั้นทั้งสองก็ลืมโลกภายนอกที่กำลัง
วุ่นวายโดยสิ้นเชิง

เมื่อจกรักแสนหวานผ่านพ้นไปแล้ว หนุ่มสาวยังคงนอนอิงแอบแนบชิด
เพื่ออบร่ำด้วยไออุ่นของกันและกัน

“คิดถึงวันแรกที่เรพบกันนะคะ ฉันกลัวที่จะออกไปยืนบนพื้นกระจก
บนห่อไอเฟลซะจนขาสั่น แทบจะทรุดลงไปกองอยู่กับพื้นนั่นเลย เหมือนกับ
ว่ากระจกมันจะปริร้าว และพาให้ตัวฉันร่วงหล่นไปข้างล่าง ดีที่มีสุขภาพบุรุษ
ใจดีช่วยปลอบใจและจูงมือฉันออกไปยืนด้วยกัน”

เพชรแท้ยกตัวขึ้น ใช้ศอกยันศีรษะ เพื่อจะได้เห็นหน้าคนรักได้ถนัดตา
เขายิ้มอ่อนโยน ขณะกล่าวเสริมว่า

“ใครไม่รู้ หน้าซีดปากสั่นไปหมดเลย ยังกะลูกนกโดนถล่มด้วยพายุ

หิมะ แล้วจะไม่ให้ผมส่งสารและออกไปยืนเป็นเพื่อนได้ยังไง”

สาวิกาใช้มือไล่ไปตามคางมนที่คลอเคลียอยู่ชิดหน้าผากนูนเกลี้ยงของหล่อน

“รู้มั๊ยคะ พัดเตอร์ ตั้งแต่วันนั้นจนถึงวันนี้ ไม่เคยมีวันไหนเลยที่ฉันไม่คิดถึงคุณ” หญิงสาวฉอเลาะ ขณะชุกหน้าอยู่กับอกกว้างของชายคนรัก

“ผมเองก็เหมือนกันจะ วิกี้ ผมภาวนาขอให้เรารักกันอย่างนี้ตลอดไป อย่าให้มีอุปสรรคใดๆ มาพรากเราจากกันเลย”

“แต่ว่า พรุ่งนี้เช้าฉันก็จะต้องกลับอังกฤษแล้วนะคะ นี่ดีนะว่ามีรถไฟความเร็วสูงวิ่งไปมาระหว่างสองประเทศนี้ ทำให้มาหาคุณได้บ่อยๆ”

“วิกี้ วันหยุดสุดสัปดาห์หน้า คุณมาหาผมอีกได้มั๊ย ผมมีบางอย่างที่อยากจะทำเซอร์ไพรส์คุณ นะจ๊ะ มาหาผมอีกนะ” เขาอ้อนอ่อนหวาน

“พัดเตอร์ คุณกำลังเอาเปรียบฉันหรือเปล่าเนี่ย ทำให้ฉันถึงจะต้องเป็นฝ่ายมาหาคุณตลอดเวลา ในขณะที่คุณไม่เคยไปหาฉันเลย”

“ໄ໊ ก็คุณพักอยู่หอพักในมหาวิทยาลัยนี่จ๊ะ แล้วผมจะไปพักกับคุณได้ยังไง แต่ถ้าคุณมาที่นี่ เราก็จะได้อยู่ด้วยกันในห้องนี้ บนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ของเรายังไงล่ะจ๊ะ”

“บ้า... ฟังพูดเข้า... สวรรค์สะเหวินอะไรกัน” หญิงสาวค้อนคมอยู่ได้ออกอุณกำยำของคนรักอย่างแสนสุข

“ไป... ผมหิวแล้ว เราไปหาของอร่อยๆ กินกันดีกว่า คีนนี่ผมจะเลี้ยงเปิดอย่างคุณนะ ร้านอร่อยที่คุณชอบใจ แล้วอาทิตย์หน้ารับรองว่าเราจะไปดินเนอร์ได้แสงเทียนกันอย่างแน่นอน”

เขาประคองร่างงามนั้นพาหายเข้าไปในห้องน้ำ

* * *

ภายในห้องประชุมของไทยอาร์ตสตูดิโอ อาร์ต หรืออาสนะ เจ้าของบริษัท อติตช่างภาพมือทองของประเทศไทยผู้ผันตัวเองมาเปิดธุรกิจถ่ายภาพและจัดงานอีเวนต์ในต่างแดน ซึ่งคนไทยโดยเฉพาะไฮโซฯ ที่อาศัยอยู่ในและนอกกรุงปารีสรู้จักกิตติศัพท์ของสตูดิโอแห่งนี้เป็นอย่างดี ขณะนี้เขานั่งอยู่

หัวโต๊ะเป็นประธานการประชุม และกำลังตรวจเช็คข้อความบนมือถือเพื่ออัปเดตข่าวสารที่มีมาถึงตั้งแต่เมื่อคืนจนถึงเช้านี้

อเล็กซ์นั่งอยู่ทางขวามือของอาสนะ เขาเปิดกระเป๋าเอกสาร หยิบสมุดโน้ตที่จดรายละเอียดของงานที่ม.ร.ว. ฉัตรวัลย์กำหนดไว้ออกมาวางบนโต๊ะ เลขชาย สาวใหญ่ของอาสนะที่ต้องประสานงานกับทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องขยับแว่นเตรียมพร้อมเช่นกัน

เพชรแท้ ช่างภาพหนุ่มหล่อที่เป็นกำลังหลักด้านการถ่ายภาพให้กับไทยอาร์ตสตูดิโอแห่งนี้ บรรจงใช้ช้อนคนกาแฟร่อนหอมจุ่มในถ้วยซิลาลดสิ่งข้างแต่ขบด้วยลวดลายกนกสีทองเบาๆ เพื่อเรียกสติกลับคืนมาจากอาการง่วงงุนที่ถูกเรียกให้เข้าประชุมแต่เช้า

“อ้าว เริ่มเลย อเล็กซ์” อาสนะปิดโทรศัพท์มือถือก่อนวางไว้บนโต๊ะยึดตัวขึ้นเพื่อแสดงความพร้อมที่จะรับฟังรายละเอียดของกำหนดการทำงาน

ดิเรกเปิดสมุดโน้ต เริ่มบอกเล่าถึงสิ่งที่ได้ยินได้ฟังมาอย่างไม่ให้ขาดตกบกพร่อง เพราะยิ่งละเอียดมากเท่าไร ความถูกต้องของเนื้อหาและความพอใจของเจ้าของเงินก็จะมีมากขึ้นเท่านั้น

“ไหน...พี่ว่าไงนะ...เราจะต้องทำงานวันเสาร์อาทิตย์หน้าหรือ” เพชรแท้ซึ่งนั่งฟังอย่างเงิบงิบ มานานรีบขัดขึ้นในทันทีที่ได้ยินดิเรกบอกว่าเจ้าของโปรเจกต์ต้องการให้ทำงานในวันหยุดสุดสัปดาห์ที่จะถึงนี้

เมื่อได้ยินคำยืนยันจากปากของดิเรกเต็มสองหู ช่างภาพหนุ่มก็สิ้นศรัทธาอย่างแรง

“ไม่นะ พี่ ผมนัดวิกกีไว้แล้ว เราวางแผนจะไปเที่ยวนอกเมืองกัน และเมื่อกลับมา ผมจะไปขอเธอแต่งงานบนหอไอเฟล ซึ่งเป็นที่ที่เราพบกันครั้งแรก แล้วก็ไปดินเนอร์ได้แสงเทียนกัน”

“ฟัดเตอร์พี่เข้าใจนายนะ แต่งานนี้สำคัญมาก” อาสนะเตือนสติช่างภาพมือโปรซึ่งเป็นทั้งรุ่นน้องและลูกน้องด้วยเสียงเรียบแต่เฉียบขาด

ดิเรกรีบอธิบายต่อว่า

“คุณหญิงเธอต้องการให้แมกกาซีนออกมาทันวันฉลองครบรอบหกปี

ของห้องเสื้อฉัตรวัลย์ เพื่อที่จะแจกในงาน และต้องการใช้แมกกาซีนเล่มนี้เป็นหัวใจสำคัญของการเปิดตัวคอลเลกชันใหม่สำหรับฤดูใบไม้ร่วงของเธอด้วย แต่เนื่องจากเสื้อผ้าทั้งหมดเพิ่งจะตัดเย็บเสร็จ เธอก็เลยบอกเรามาค่อนข้างช้า เพราะเธอเชื่อว่าเวลาที่มีจำกัดนั้นเราสามารถทำงานให้เธอทัน และเธอยังยืนยันว่า ยินดีจ่ายค่าโอทีให้กับทีมงานทุกคนตามที่เราเรียกเก็บโดยไม่มีข้อแม้ใดๆ ทั้งสิ้น เธอย้ำว่า เธอไว้วางใจสตูดิโอของเราในเรื่องฝีมือลายมือ ทั้งการถ่ายภาพและการผลิตแมกกาซีน ซึ่งไม่ต้องออกไปกว่าบรรดามือโปรที่เป็นเจ้าถิ่น”

“โห...พี...แต่ผม...” เพชรแท้ก็อึก

“พัตเตอร์ ปกติเราก็ไม่ได้มีงานในวันหยุดสุดสัปดาห์บ่อยนัก แต่งานนี้เป็นงานสำคัญ ถ้าเราทำสำเร็จ มันก็จะเป็นหน้าตาและชื่อเสียงของคนทั้งสตูดิโอ แล้วก็...ชื่อเสียงของตัวเองด้วยนะ พัตเตอร์”

ใบหน้าเรียบเฉยของผู้เป็นนาย ทำให้เพชรแท้รู้สึกเกรงใจจนไม่กล้าโวยวายต่อ แม้จะไม่มีคำพูด หากในใจ เขากำลังกัดคำสาปแช่งเจ้าของงาน และเจ้าของเงินผู้ถืออำนาจบาตรใหญ่ ใช้งานพวกเขาในวันเสาร์อาทิตย์มิหนำซ้ำ ยังจำเพาะจะต้องเป็นวันหยุดนี้ด้วย ซึ่งเขาได้วางแผนไว้กับคนรักอย่างดีบิตีแล้ว

เพชรแท้พกพาเอาความขุ่นข้องชังใจและผิดหวังกลับไปห้องพัก และทันทีที่ทิ้งตัวลงนั่งเอนหลังฟังนักร้องโซฟาด้วยอารมณ์หนึ่งห้อง เขาก็กดโทรศัพท์หาสาววิกา พร้อมกับถ่ายทอดความรู้สึกให้หล่อนรับรู้ว่า การที่เขามีความจำเป็นต้องทำงานในวันหยุดสุดสัปดาห์ที่จะถึง ทั้งที่ได้วางแผนจะใช้เวลาพักผ่อนกับหล่อนไว้เรียบร้อยแล้วนั้น ทำให้เขาหงุดหงิดมากเพียงไร

สาววิกาหนึ่งฟังจนจบความ ตอบด้วยอารมณ์เสียไม่แพ้กัน

“พัตเตอร์ ฉันอุตส่าห์วาดภาพไว้ดีบิตี ว่าเราจะได้มีโอกาสใช้เวลาอยู่ด้วยกันอย่างเต็มที่ กินและเที่ยวด้วยกันตลอดสองวัน และฉันก็อยากรู้เหลือเกินว่า คุณมีอะไรจะเซอร์ไพรส์ฉัน แต่คุณกลับทำให้ความฝันของฉันพังทลายไม่มีชิ้นดี”

“ไม่ใช่ผมนะ วิกกี ยายปลาร้าบ้าคลั่งนั่นต่างหาก และก็ไม่ใช่เฉพาะคุณคนเดียวที่ถูกทำลายความฝันจนยับเยิน ผมเองก็โดนด้วยเหมือนกัน”

“แต่ถ้าคุณและหัวหน้าคุณไม่หิวเงินจนถึงกับยอมรับทำงานในวันหยุดทุกอย่างก็จะเป็นไปตามที่เราต้องการและได้วางแผนไว้แล้ว” สาวิกาตอบกลับมาอย่างฉุนเฉียว

เมื่อรู้ว่าคนรักโกรธจัด เพชรแท้ก็พยายามเย็นลง เขาเกลี้ยกล่อมสาวิกาว่า

“เอาอย่างนี้ละ วิกกี คุณมาหาผมตามที่เราวางแผนกันไว้เหมือนเดิม เพียงแต่ผมขอเลื่อนโปรแกรมเที่ยวนอกเมืองออกไปก่อน เอาเป็นว่า พอผมทำงานเสร็จน่าจะตอนบ่ายจัดๆ ผมจะรีบกลับมาหาคุณ แล้วเราไปดินเนอร์ได้แสงเทียนกัน ส่วนเรื่องที่ผมจะเซอร์ไพรส์คุณ รับรองว่ายังไม่เปลี่ยนแปลงแน่นอน...ตกลงมั้ยจ๊ะ สุดที่รักของผม”

เมื่อเห็นอีกฝ่ายออกดออ่อนงอนง้อ สาวิกาก็ใจอ่อน หล่อนรับปากว่าจะรอเขาอยู่ที่เกสต์เฮาส์เล็กๆ ที่เคยเป็นที่พักประจำของหล่อนจนกว่าเขาจะไปรับแล้วออกไปกินอาหารค่ำด้วยกัน

๒

คืนวันศุกร์ ภายในห้องสวีตสุดหรูของอพาร์ทเมนต์ซึ่งมองเห็นแม่น้ำ
แซนได้นี้ในระยะไกล หญิงสาวเจ้าของห้องกำลังคร่ำเคร่งอยู่กับจอคอมพิวเตอร์
บางเฉียบบนโต๊ะกระจกมุมห้อง เธอกำลังอ่านสรุปแผนงานของวันพรุ่งนี้ที่ทาง
ไทยอาร์ตสตูดิโอส่งมาให้ เพื่อทบทวนขั้นตอนต่างๆ เป็นครั้งสุดท้ายก่อนการ
ลงมือทำงานจริง

เสียงกริ่งหน้าประตูห้องดังขึ้น ม.ร.ว. ฉัตรวัลย์เงยหน้าขึ้นจากจอคอม-
พิวเตอร์ เหลือบมองนาฬิกาบนผนังห้องเหนือศีรษะ เกือบสองทุ่มแล้ว เธอ
ลุกขึ้นจากเก้าอี้ด้วยความสงสัยว่าใครกันที่มาหาเธอในยามวิกาลเช่นนี้ พอเดิน
ไปถึงประตูก็ส่องช่องกระจกตาแมวออกไปดูว่าเป็นใคร ครั้นเห็นว่าผู้กดกริ่ง
มิใช่ใครอื่น หากแต่เป็น ชาญวุฒิ หญิงสาวก็ฉีกยิ้มกว้างพร้อมกับรีบปลดโซ่
ที่คล้องสลักประตูแล้วเปิดออก

“ชาร์ลส์... ลมอะไรหอบคุณมาค้ำมีดปานนี้เนี่ย”

“ลมคิดถึงนะสิครับ คุณหญิง”

ไม่เพียงคำพูด หากฝ่ายชายยืนยันด้วยการแนบจมูกของเขาลงบน
แก้มवलเนียนของหญิงสาวที่ยืนยิ้มยิ้มหน้าตาเป็นประกายกระจ่างใสอยู่ตรงหน้า

“ฮึ ปากหวาน ใครจะเชื่อ ฉันโทร. หาคุณตั้งหลายรอบตลอดสามวัน
ที่ผ่านมา แต่คุณก็ไม่รับสาย และไม่โทร. กลับ แถมนำส่งข้อความมาบอก
ด้วยซ้ำว่าอยู่ที่ไหน ทำอะไร อย่างนี้เธอจะมาบอกว่า คิดถึงฉัน”

น้ำเสียงต่อว่าต่อขานนั้นฟังดูเรียบเรื่อย ไม่จริงจังหรือทุกข์ร้อนมาก
นัก อาจเพราะรู้ดีแก่ใจว่า การเงยหายไประยะหลายวันเช่นนั้น เป็น
เพราะชาญวุฒิตัดพันอยู่ในวงพนันประเภทใดประเภทหนึ่งอยู่

หนุ่มสาวเดินคลอเคลียกันไปนั่งบนโซฟาหนานุ่ม เบื้องหลังคือกรอบ
เหล็กตัดขนาดใหญ่ ฉลุลวดลายเถาไม้เลื้อยคดโค้ง สลับกับดอกและใบ ซึ่ง

กลายเป็นฉากกันห้องรับแขกกับห้องครัวไว้อย่างมีศิลปะ

“ว่าแต่คุณมีธุระอะไรด่วนหรือ ถึงมาหาฉันเอาป่านี่”

ฝ่ายหญิงถามซ้ำ ขณะเอนกายชิดดอกหน้าต่าง ของอีกฝ่ายด้วยความไว้วางใจว่าเขาจะไม่ล่วงเกินเธอมากไป และเป็นเช่นนั้น เขาแค่ลูบไหล่ของเธอเบาๆ

“ผมจะมาบอกคุณหญิงว่า ผมต้องไปอเมริกาสักสองสามอาทิตย์”

“ไม่บอกว่าสักเดือนเลยละ” เธอเหินบแนม แต่เขาก็กลับบอกว่า

“ก็อาจจะประมาณนั้น พอดีพวกญาติๆ ของผมมาจากเมืองไทย พวกเขาจะพาหลานๆ ผ่าเข้าไปไฮสกูลที่อังกฤษ แล้วก็จะไปท่องลาสเวกัสกัน เขาอยากให้ผมตามไปสมทบ จะได้ช่วยเป็นล่ามเวลาไปติดต่อโรงเรียน แล้วก็ไปเป็นไกด์พาเที่ยวนะ”

ม.ร.ว. ฉัตรวลัยผละออกจากอกเขา ลูกขึ้นยืนด้วยความไม่สบอารมณ์ มันเหมือนหลายๆ ครั้งที่ยามเธอจำเป็นอยากขอความช่วยเหลือจากเขาแล้ว เขาต้องอ้างว่าติดภารกิจ

“เอาเถอะ ไม่ต้องจระไนให้ฉันฟังหรอกว่าญาติโกโหติกาของคุณจะมากันกี่คน ฉันจะบอกว่าสาเหตุที่ฉันพยายามโทร. หาคุณมาสองสามวัน ก็เพราะอยากจะไหว้วานให้มาช่วยดูเวลาฉันให้ทางไทยอาร์ตสตูดิโอมาถ่ายทำคอลเลกชันฤดูใบไม้ร่วง ซึ่งเป็นผลงานล่าสุดของฉัน เรากำลังจะเริ่มงานกันในวันหยุดสุดสัปดาห์นี้ แต่ฟังดูแล้วท่าทางคุณไม่สะดวกก็ไม่ใช่ไร เพราะถึงยังไงฉันก็ต้องเดินหน้าทำงานของฉันไป หยุดไม่ได้อยู่แล้ว”

“คุณหญิง...ผมจำเป็นจริงๆ” ชาญวุฒิอีกอีก ม.ร.ว. ฉัตรวลัยโบกมือแล้วว่า

“ช่างเถอะ ฉันไม่อยากจะคาดหวังอะไรอีกแล้ว เพราะไม่ว่าจะกี่ครั้งคุณก็ไม่เคยช่วยอะไรฉันได้เลยในเวลาที่คุณต้องการความช่วยเหลือจากคุณ...มันทำให้ฉันต้องทบทวนกับตัวเองหลายครั้งว่า เราจะคบกันไปเพื่ออะไร ในเมื่อต่างคนต่างอยู่ ต่างคนต่างมีวิถีทางของตัวเอง และเส้นทางนั้นมันคงไม่มีวันบรรจบกันได้ เพราะคุณเอาแต่เล่นการพนัน เทียวเตร่ ใช้ชีวิตให้หมดไป

วันๆ กับเรื่องไร้สาระ ในขณะที่ตัวฉันเองต้องดิ้นรนชวนชายทำงานตัวเป็นเกลียว”

ยังไม่ทันที่ม.ร.ว. ฉัตรวลัยจะพูดจบประโยค ชาญวุฒิก็ลุกขึ้นยืน เขาจ้องมองใบหน้าเนียนใสนั้นด้วยความฉุนเฉียว เอ่ยด้วยน้ำเสียงดุตันว่า

“ผมเองก็เสียใจนะคุณหญิง ที่เฟิ่งจะรู้ตัวว่า ที่คุณหญิงคบกับผมนั้น ไม่ใช่เพราะรักหรือพิศวาสในตัวผม แต่เป็นเพราะคุณหญิงเห็นผมเป็นเพียงข้าทาสบริวารคนหนึ่ง ที่คุณหญิงหวังจะฉีกใช้ผมให้เป็นหัวเรี่ยวหัวแรงในการทำงาน ไม่ต่างไปจากลูกน้องคนอื่นๆ อย่างยัยแม่มดบาร์บารา หรือพวกมือตีนของคุณหญิงที่หอบหัวกันมาจากเมืองไทย”

“ชาร์ลส์ คำพูดของคุณมันแรงไปหรือเปล่า”

หญิงสาวถามเสียงสูง เธอพยายามเก็บอารมณ์ที่เริ่มระอุ

“ไม่แรงหรอก ผมพูดความจริง ผมจำได้ว่าเวลาที่คุณหญิงต้องการพบผมมากมักจะเป็นช่วงเวลาที่คุณหญิงต้องการใช้แรงงานจากผม...สังเกตุมั๊ย” เขาเถียงกลับ และตั้งคำถาม

ม.ร.ว. ฉัตรวลัยขยับจะโต้กลับ เขาก็สวนขึ้น

“แล้วเวลาที่ผมต้องการให้คุณหญิงเดินเคียงข้างผม เวลาที่ผมไปทำธุรกิจ”

“ธุรกิจของคุณก็คือการพานักธุรกิจทั้งไทยและชาติต่างๆ ไปเข้าบ่อน... ควรหรือที่ฉันจะไปด้วยให้คนเขาเอาไปพูดกัน ว่าหม่อมราชวงศ์หญิงฉัตรวลัย สีหน้าภูวงศา ใช้ชีวิตอยู่ต่างแดนด้วยการเข้าบ่อน” เธอเริ่มเสียงดั่งขึ้น สีหน้าบึ้งตึง

“ทีนั้นไงเวลาที่ผมต้องการให้คุณหญิงเคียงข้าง คุณหญิงก็ให้ผมไม่ได้”

“สถานที่แบบนั้น มันไม่ควรที่ฉันจะไปไงละ... เพราะฉันต้องรักษาเกียรติยศชื่อเสียงวงศ์ตระกูลเอาไว้”

“เอาเถอะ ผมคิดว่าเราต่างคนต่างกำลังอารมณ์ไม่ดี เอาไว้ให้ผมกลับจากลาสเวกัสแล้วเราค่อยคุยกันจะดีกว่ามั๊ย”

“แต่ฉันว่าไม่จำเป็นหรอกชาญวุฒิ เราคงไม่มีอะไรต้องคุยกันอีกแล้ว

เพราะอย่างที่บอก เราต่างมีวิถีชีวิตของตัวเอง และเราก็คงไม่มีเรื่องที่จะต้องเสวนากันอีก ไม่ว่าจะเมื่อไหร่ทั้งนั้น...เชิญ”

หญิงสาวเดินนำไปที่ประตู เปิดออกแล้วผายมือ เป็นการส่งสัญญาณให้อีกฝ่ายรู้ว่า เธอไม่มีเรื่องอะไรจะต้องพูดคุยกับเขาอีกแล้วจริงๆ

“ถ้าคุณหญิงตัดสินใจแบบนี้ ผมก็ไม่มีอะไรจะพูด”

ชาญวุฒิผลุนผลันเดินจากไป โดยไม่รอให้หญิงสาวปิดล็อกประตูให้แน่นหนา และมองเขาผ่านช่องกระจกตาแมวเหมือนเช่นที่เคยทำ

ม.ร.ว. ฉัตรวัลย์เดินกลับมา นั่งแปะลงบนโซฟาอย่างอ่อนแรง ตั้งคำถามกับตัวเองว่า นี่เธอต่อว่าชาญวุฒิรุนแรงไปหรือเปล่า อันที่จริงเธอมิได้คิดจะใช้เขามาทำงานให้เธออย่างที่เขาเข้าใจ และที่ว่าเขาไปอย่างนั้น ก็เพราะความน้อยใจที่เขาไม่เคยใส่ใจกับงานของเธอ เขาไม่เคยยืนอยู่เคียงข้าง หรือแม้แต่ชื่นชมในความสำเร็จของเธอ...เธอเพียงแต่ต้องการใครสักคนที่พร้อมจะภาคภูมิใจ พร้อมจะให้กำลังใจ และพร้อมจะก้าวเดินเคียงคู่เธอ...แต่ไม่เคยมีวันนั้นสำหรับผู้ชายที่ชื่อชาญวุฒิ และคงจะไม่มีอีกต่อไปแล้ว

* * *

บนดาดฟ้ากว้างโล่งที่สุดตูดิโอของห้องเสื้อ ‘ฉัตรวัลย์’ มีเพียงซุ้มเหล็ก-ดัดลวดลายดอกไม้ มีผ้าม่านลายฉลุสีขาวที่ลมพัดผ่านได้ตั้งอยู่ตรงมุมหนึ่ง ภายในจัดวางเก้าอี้สนามสี่ตัวล้อมรอบโต๊ะกระจกขนาดไม่ใหญ่นัก ในยามปกติสถานที่นี้คือมุมกาแฟยามเช้า มุมสงบที่ตีไซเนอร์ใช้เป็นที่นั่งหลบมุมเพื่อสร้างสรรค์ผลงาน หรือในยามเย็นของบางวัน มันคือห้องประชุมย่อยๆ ที่พนักงานในแผนกต่างๆ ผลัดกันมาใช้เป็นที่ระดมสมองเพื่อวางแผนการทำงาน และอีกบางโอกาสเช่นกัน มันคือสถานที่ที่ใช้จัดเลี้ยงสังสรรค์ของพนักงานทั้งบริษัท

ทว่าบัดนี้ พื้นที่ทั้งหมดของดาดฟ้า ถูกใช้เป็นฉากเพื่อถ่ายทำแฟชั่นฤดูใบไม้ร่วงของสตูดิโอ

ทุกคนต่างุ่นวาย รีบเร่ง อยู่กับการเตรียมงานในความรับผิดชอบของแต่ละคนอย่างชะมัดเข้มข้น

เพชรแท้สาละวนอยู่กับการตรวจเช็คกล้องถ่ายภาพราคาแพง ทดสอบแสง วัดระยะและมุมกล้อง ในขณะที่ทีมงานคนอื่นๆ ทั้งของอาสนะและฉัตรวัลย์ ต่างก็กำลังวุ่นวายคร่ำเคร่งอยู่กับงานตรงหน้าอย่างเต็มที่

เลยเวลาเริ่มงานมาหลายนาที่แล้ว เจ้าของโปรเจกต์และเจ้าของแบรนด์ก็ยังไม่ปรากฏตัว เพชรแท้ยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดู บอกตัวเองว่า แสงที่สวยงามของดวงตะวันยามเช้ากำลังจะเริ่มจัดจ้าขึ้น ซึ่งนั่นย่อมหมาหมายถึงอุปสรรคสำคัญของการถ่ายภาพแฟชั่นในวันนี้

และคนที่เขาต้องการพบตัวอย่างยิ่งในขณะนี้ ก็มีเพียงคนเดียว คือ ม.ร.ว. ฉัตรวัลย์ เพื่อขอความเห็นและคำอนุมัติจากเธอก่อนจะลงมือถ่ายภาพนางแบบซึ่งในยามนี้แต่งหน้า ทำผมและสวมใส่เสื้อผ้าชุดสวยพร้อมแล้ว

เพชรแท้เดินตรงมาหาลูกพี่ใหญ่ อาสนะนั่งทอดอารมณ์อยู่ภายในซุ้มเหล็กฉลุ มีถ้วยกาแฟหอมกรุ่นวางอยู่ตรงหน้า

“อ้าว พัดเตอร์ กินกาแฟมั๊ย” ผู้เป็นทั้งนายจ้างและรุ่นพี่ทักทายด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม

“ไม่ละครับพี่ ผมเรียบริ้อยมาแล้ว...พี่อาร์ตครับ ป่านี้อันแล้ว ทำไมเจ้าของงานยังไม่มาอีกครับ”

เขาถามด้วยสีหน้าร้อนใจ และบ่นต่อ

“แต่ดัจ้าขึ้นทุกที ผมกลัวว่า ภาพที่ออกมาจะขาวเวอร์เกินไปถ้าลงมือถ่ายสายไปกว่านี้ ผมอยากถามความเห็นของเจ้าของงานให้แน่ใจว่า ภาพที่ผมถ่ายจะเป็นไปตามความต้องการของเธอ ผมไม่อยากจะถ่ายออกมาแล้วเธอไม่เลือก”

“อือ นั่นสิ พี่ที่กำลังรออยู่เหมือนกัน กำลังสงสัยอยู่ว่าสายป่านี้อันแล้วทำไมคุณหญิงฉัตรวัลย์ยังไม่มา”

“พี่ช่วยให้ใครโทร. เช็คหน่อยได้มั๊ยครับ เราจะได้เริ่มงานกันซะที”

ส่วนหนึ่งของความกังวล คือ กลัวภาพที่ออกมาจะไม่สวยสมใจ แต่เพชรแท้ก็อดสารภาพใจไม่ได้ว่า อีกส่วนหนึ่งเกิดจากความหวั่นใจว่างานของเขาจะไม่เสร็จตามเวลา และจะทำให้เขาต้องผิตนัดกับสาวิกา

“รออีกสักประเดี๋ยวก็ก็นั่น เธอคงจะมีปัญหาอะไรที่ทำให้ต้องล่าช้า”

อาสนะตอบอย่างไม่ใส่ใจนัก เขายังคงจิบกาแฟอย่างสบายอารมณ์ ขณะที่หัวอกของลูกน้องคนเก่งเริ่มร้อนเป็นไฟ เพชรแท้สาบานกับตัวเองว่า หากไม่จำเป็น เขาจะไม่มียันรับทำงานให้กับเจ้าของแบรนด์ ‘ฉัตรวัลย์’ อีกเลยชั่วชีวิตนี้ เพชรแท้เดินกลับไปที่มุมตั่งกลองของตัวเอง เรียกสมาธิให้กลับคืนมาเพื่อจัดเตรียมอุปกรณ์ต่างๆ ต่อไป

แสงแดดยามเช้าเริ่มร้อนแรงขึ้นเรื่อยๆ จนในที่สุดแสงสว่างก็จัดจ้าขึ้น ทุกหนทุกแห่งบนดาดฟ้าแห่งนั้น แต่กลับไม่มีแม้แต่เงาของเจ้าของงาน

“พี่ครับ ผมไม่ไหวแล้วนะ ถ้าต้องรอกันอย่างไ้จุดหมายแบบนี้ ผมว่ายกเลิกการถ่ายในวันนี้จะดีกว่า มีอย่างไหน คนอะไรไม่รู้จักรับผิดชอบเนี่ยนะเจ้าของห้องเสื้อแบรนด์ดัง ผมว่าทำงานแบบนี้จะไปขายซาลาเปาดีกว่า ไหนว่างานด่วน สั่งให้เรามาทำงานวันหยุด แต่ตัวเองกลับเบี้ยว ไม่มามันซะดื้อๆ แล้วนี่เมื่อไหร่งานจะเสร็จ เตียวผมก็ไปหาวิกก็ไม่ทันกันพอดี พี่รู้มั้ยว่าวันนี้เนะ ผมวางแผนว่าจะพาเธอไปเที่ยวนอกเมือง แล้วกลับมาดิเนเนอร์ได้แสงเทียน แต่ที่สำคัญคือ ผมจะขอเธอแต่งงานในวันนี้...แต่แผนการของผมต้องพังทลายก็เพราะผู้หญิงคนนี้นั่นคนเดียว”

เพชรแท้เล่าโครงการของเขาซ้ำอีกรอบด้วยน้ำเสียงเกรี้ยวกราด

“คนอะไรแย่ที่สุด ยอดแย่...โคตรแย่...” เขาสบถ

“พีตเตอร์” เสียงเรียกหนักๆ ของอาสนะทำให้เพชรแท้ชะงักคำพูดแรงๆ ซึ่งกำลังจะหลุดออกมา

สายตาของอาสนะทำให้ชายหนุ่มหันขวับกลับไปด้านหลังของเขา ภาพที่เห็นก็ทำให้ชายหนุ่มเกือบล้มโลกทั้งใบไปในพริบตา

ใบหน้าवलีส แทบจะไร้ร่องรอยเครื่องสำอาง นอกจากเส้นขอบตา บางสีดำที่จงใจเน้นให้หน่วยตากว้างนั้นดูคมซึ่งยิ่งขึ้น ริมนิปากอิมเต็มชุ่มชื้น ด้วยสีชมพูเคลือบเงามุกเงาจางๆ กรอบผมดำสนิทเคลือบเงาเรียบมน สยายอยู่บนไหล่ เน้นให้เห็นวงหน้ารูปหัวใจที่กระจ่างใสเด่นชัดขึ้น

สเวตเตอร์เนื้อเนียนละเอียดคอตลบแขนยาวสีดำแนบเนื้อทั้งชายคลุม

สะโพก กระโปรงผ้ายัดสีเดียวกันสั้นเหนือเข้าขึ้นมาหลายนิ้ว นำเสียดายที่ผิวเนื้อเกลี้ยงกลางของเรียวยาววาวนั้นถูกห่อหุ้มด้วยเลกกิ่งสีดำสนิทเช่นกัน และด้วยเหตุนี้ จึงมีเพียงดวงหน้าขาวใสเท่านั้นที่ลอยเด่นราวพระจันทร์เพ็ญกลางท้องฟ้ายามราตรีที่มืดมิด ดวงตาดำสนิทกลมโตที่ถูกเน้นให้เห็นเส้นขอบตาสองชั้นชัดเจนไม่มีความรู้สึกใดๆ ปรากฏให้เห็น หากในความนิ่งสนิท ลึกล้ำของนิลน้ำงามคู่นั้น กลับกำลังจ้องลึกลงไปในดวงตาของเพชรแท้ราวกับต้องการสะกดความรู้สึกของเขาให้สงบนิ่งลงโดยพลัน

เพชรแท้มั่นใจว่า ผู้มาใหม่ที่ยืนนิ่งขัง ทอดตามองเขาอยู่เงียบๆ นั้น คงจะได้ยินคำพูดทุกคำที่เขาเอ่ยออกไป แต่แทนการตอบโต้หรือใส่ใจกับปฏิกิริยาของเขา หญิงสาวกลับเบือนหน้าไปจากการจับจ้องของเขา มองตรงไปที่อาสนะ สบตาและยิ้มให้

“เราจะเริ่มงานกันได้หรือยังคะ”

“เชิญเลยครับ คุณหญิง พวกผมพร้อมแล้วครับ”

อาสนะตอบรับอย่างสุภาพ ท่าทางเขาไม่ถึงกับนอบน้อม แต่ก็ดูสำรวม และให้เกียรติอีกฝ่ายอย่างที่เขาไม่ค่อยเคยเห็นบ่อยนักจากเจ้านายของเขา

เมื่องานทุกอย่างเริ่มต้นขึ้น แสงแดดก็แผดจ้าจนเพชรแท้แทบหมดอารมณ์ที่จะบรรจงถ่ายภาพนางแบบซึ่งทยอยกันเดินขึ้นมาจากห้องแต่งตัวได้ ดาดฟ้า แต่ละนางอยู่ในชุดแฟชั่นที่โดดเด่นสะดุดตา ทั้งเสื้อผ้า ทรงผม และการแต่งหน้า ล้วนสอดรับกันอย่างไร้ที่ติ

แต่...ขณะที่เพชรแท้เตรียมจะกดชัตเตอร์หลังจากนางแบบคนแรก โปสเตอร์ท่าพร้อมอยู่แล้ว เสียงสั่งจากคนที่ยืนเฟ่งพินิจอยู่ในกระโจมเหล็กดัดสีขาวก็ดังขึ้นอย่างเฉียบขาด

“เดียว...”

เพชรแท้ชะงักนิ้ว หยุดยี่นนิ่งอย่างงงงัน ไม่ต่างจากนางแบบผู้นั้นที่กำลังจ้องตรงมาที่เลนส์กล้องของชายหนุ่ม

“ทำไมผมของเดบี่แบนพีบยั้งงั้นละ...บาร์บ...บอกให้โจอันขึ้นมาบนนี้

หน้อยซิง” น้ำเสียงทรงอำนาจแม้จะพูดด้วยภาษาถิ่นที่เธออาศัย

ทุกคนรีบรุดทำตามคำสั่งนั้นทันที ยกเว้นเพชรแท้ที่ลดกลองลงจากมือทั้งสองที่ประคองอุปกรณ์ราคาแพงของตนเองโดยไม่หันไปมองเจ้าของเสียง เขายังคงยืนนิ่ง ราวกับพยายามสะกดกลิ่นอารมณ์ที่กำลังพลุ่งพล่านอยู่อย่างสุดฤทธิ์

นางแบบที่ชื่อเดบี่ถูกเรียกเข้าไปในกระโจมเหล็กดัด ทรงผมที่ตบแต่งไว้อย่างพิถีพิถันถูกรื้อใหม่ นางแบบคิวต่อไปถูกเรียกขึ้นมาแทน

เดรสตัวยาวกรุยกรายสีส้มแดงเหลือบทองพลิ้วไหวไปตามแรงลมขณะเจ้าของร่างขยับเยื้องกรายไปยืนแทนที่นางแบบคนแรก พร้อมเริ่มตั้นวางท่าตามสไตล์ที่ถูกฝึกฝนมาอย่างมืออาชีพ

สีสันทบใบหน้าที่ถูกระบายด้วยโทนสีส้มอมทองดูกลมกลืนกับสีของอารมณ์บนเรือนร่างจนไร้ที่ติ...แต่แล้ว...คนที่ยืนจับจ้องอยู่ในรัม ก็ส่งเสียงแหวกแหวกอากาศมากระทบแก้มหูของเพชรแท้อย่างจัง และอีกครั้งที่เขานิ่งจั่งจั่งราวถูกสะกดด้วยมนตรา

“ซูดก็เจตนั้น แล้วทำไมแต่งหน้าด้วยโทนสีนั้นอีก แล้วจะทำให้ทั้งชุดและนางแบบมันเด่นดังออกมาได้ยังไง”

เสียงบ่นเป็นภาษาฝรั่งเศสยาวเหยียด รัวเร็ว โดยไม่หยุดหายใจ

นางแบบหยุดชะงัก ใบหน้าเรียบที่กำลังแหงนเงยท่าตะวันพลันหุบลงราวหุ่นที่ถูกซักไย

“กลับมาเนี่ยก่อน โรซี่ เธอต้องให้แอลเปลี่ยนสีอายแชโดว์ ลิปสติค และสีแก้มซะใหม่ ให้ใช้โทนสีน้ำตาลอมเขียว เพื่อจะได้ดูหน้าเข้มกว่านี้”

สาวหุ่นเพรียวบางจนเพชรแท้เกรงว่าหล่อนจะปลิวไปตามลมเดินกลับมาหาเจ้าของเสียงอย่างว่องไว แต่เพชรแท้มีสมอง เขาไม่คิดว่าตัวเองจะเป็นคนเก็บปากเก็บคำได้อีกต่อไป ชายหนุ่มเดินตรงไปหาอาสนะที่ยืนหลบอยู่ในรัมไม้มุมหนึ่งของกระโจม

“พีครับ ถ้าเป็นอย่างนี้ผมไม่ไหวนะ...”

เขาไวโดยไม่ออมเสียงและไม่สนใจว่าใครจะได้ยินชัดเต็มสองหูหรือไม่

“กว่าจะเริ่มถ่ายได้ก็เกือบจะสิบโมงเช้า แล้วแกมยังต้องร้องงานใหม่ ทั้งแต่งหน้าทำผมอะไรนี่อีก แล้วเมื่อไหร่จะเสร็จ ชุดทั้งหมดที่จะต้องถ่ายให้ครบในวันนี้มีตั้งแปดชุดไม่ใช่หรอ แล้วจะเสร็จทันบ่ายสามโมงได้อย่างไร ผมบอกที่แล้วว่า ผมต้องเลิกบ่ายสามโมงเพราะผมมีนัดสำคัญ”

“จู้ จู้...พัตเตอร์...อย่าเสียมารยาท”

อาสาพยายามปรามช่างภาพคู่ใจ แม้จะรู้ว่าสิ่งที่เกิดขึ้นล้วนไม่ใช่ความผิดของทีมงานของเขา หากแต่เป็นของฝ่ายเจ้าของโปรเจกต์ หมิงสูง ผู้เป็นทั้งเจ้าของงานและเจ้าของเงิน

แน่นอน...เสียงของเพชรแท้ดังก้องไปทั่วทั้งกระจม และคนที่ยืนอยู่ใกล้อาสามากที่สุดก็คือ ม.ร.ว. ฉัตรวลัย เธอไม่ได้ตอบเพชรแท้แต่หันไปกล่าวกับอาสาด้วยน้ำเสียงเรียบเบาว่า

“ฉันเข้าใจว่าฉันมีเวลาถึงบ่ายสามโมง ไข่ม้อยคะ คุณอาร์ต สำหรับการงานในวันนี้ และฉันขอยืนยันอีกครั้งกับตัวคุณโดยตรงหลังจากที่เคยย้ายกับคุณอเล็กซ์ไปแล้วว่า ถ้าการทำงานเกิดล่าช้าเพราะฝ่ายทีมงานของฉัน ฉันยินดีจ่ายค่าโอเวอร์ไทม์ให้กับทีมงานทุกคนของคุณค่ะ”

เสียงที่เน้นคำว่า ‘ทีมงานทุกคนของคุณ’ ดังก้องเสียดหูของเพชรแท้จนเขาทั้งคนทั้งละอายจนหน้าแดงถึงใบหู เจ้าของเสียงกำลังตอกย้ำกับเขาว่า เพชรแท้เป็นเพียงหนึ่งในทีมงานของไทยอาร์ตสตูดิโอ และไม่มีเกียรติพอที่จะโวยวายหรือเรียกร้องอะไรตามใจชอบ แม้ว่าสิ่งที่เขากำลังร้องขอ นั้นคือการทำงานที่ตรงต่อเวลา เพราะวันนี้เขามีนัดสำคัญที่สุดในชีวิต

“ครับๆ คุณหญิง...อย่ากังวลเลยครับ เชิญคุณหญิงตามสบายได้เลยครับ”

อาสาตอบด้วยวิสัยนักธุรกิจ เขาย่อมไม่มีวันที่จะปฏิเสธเงินโอทีที่ก้อนงามที่จะได้รับหากอีกฝ่ายทำงานล่าช้า แม้ว่าเพชรแท้ไม่มีที่ท่าว่าจะเข้าใจหรือโอนอ่อนไปตามความคิดของเขาก็ตาม

เพชรแท้สะบัดหน้ากลับ...เดินไปหยุดยืนสงบสติอารมณ์อยู่ใต้ร่มสำหรับช่างภาพ พร้อมกระแทกตัวลงนั่งบนเก้าอี้ผ้าใบข้างโต๊ะสนามที่เขาวางอุปกรณ์

ที่จำเป็นไว้ ทันใดนั้น นางแบบคนที่สามก็เดินวนมา ลှอนมองสบตาเขาด้วยเครื่องหมายคำถาม เหมือนต้องการจะทราบว่าจะให้หล่อนไปยืนมุมไหน และนี่เป็นนางแบบคนแรกที่ไม่ถูกเจ้าของงานสั่งเปลี่ยนแปลง...การถ่ายทำดำเนินไปอย่างราบรื่น แม้ว่าจะต้องใช้เวลาไปร่วมหนึ่งชั่วโมงเต็มๆ สำหรับแพชั่นชุดแรก

เมื่อถึงเวลาบ่ายสามโมง เพชรแท้ก็เริ่มกระสับกระส่าย เขาถ่ายไปก็คิดอยู่ในใจว่า คงจะกลับไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าไม่ทันเสียแล้ว คงจะต้องรีบปิ้งไปปรับสาวิกาที่เกสต์เฮาส์ทันทีที่เสร็จงาน

แต่...เพชรแท้คาดคิด เพราะม.ร.ว. ฉัตรวลัยยังคงสั่งให้ทำงานต่อไปเรื่อยๆ จนถึงเวลาห้าโมงเย็น เมื่อแสงสุดท้ายของตะวันยามเย็นเริ่มจางหายไปจากเส้นขอบฟ้า ไม่มีใครรู้เหตุผลที่แท้จริงนอกจากตัวเธอเองว่า สาเหตุที่หญิงสาวพยายามถ่วงเวลา ทำงานแบบทงไม่รู้ร้อน เพื่อให้เพชรแท้ไปตามนัดไม่ทันนั้น เป็นเพราะความหมั่นไส้ปณิษยาคนรักของเขาที่กำลังจะมีความสุขสมหวังด้วยกัน ในขณะที่ตัวเธอเองเพิ่งจะตัดเยื่อใยจากชายคนรักไปสดๆ ร้อนๆ เมื่อคืนนี้

เพชรแท้ไม่พูดไม่จากับใคร เขาก็มหันง่ากมตาเก็บอุปกรณ์ทุกอย่างลงกระเป๋า แล้วเดินลงจากดาดฟ้าโดยไม่ร่าลาใครแม้แต่อาสนะ กระโดดลงบันไดที่ละสองขั้นจนมาถึงชั้นที่มีลิฟต์ จากนั้นก็ตกลงไปยังชั้นลานจอดรถของอาคารอย่างรีบร้อน

ก่อนสตาร์ทเครื่อง ชายหนุ่มรีบกดโทรศัพท์โทร. หาสาวิกา

“วิกก็จำ ขอโทษนะที่รัก แต่ผมคงไปปรับคุณที่เกสต์เฮาส์ไม่ทันแล้วละ เพราะนี่เพิ่งจะเลิกงาน คุณช่วยนั่งแท็กซี่ไปรอผมที่ร้านอาหารเลยได้มัย ผมจองโต๊ะไว้เรียบร้อยแล้ว ผมจะรีบหาคุณที่ร้านเลยนะจะ คนดี”

“พัตเตอร์ นี่อะไรของคุณ เลยเวลานัดมาสองชั่วโมงแล้วนะ ใจคอจะให้ฉันนั่งแท็กซี่ไปร้านอาหารคนเดียวงั้นหรือ แล้วถ้าฉันไปถึงแต่คุณยังไม่ถึงละ ฉันจะไปนั่งหง่าวรอคุณอยู่ไต่ยงใจ”

“เถอะน่า วิกก็จำ ผมขออภัยจริงๆ เถอะ คราวนี้มันจำเป็นจริงๆ เจ้า-

ของงานเขาไม่ยอมให้หยุดถ่าย และเจ้านายผมก็จำเป็นต้องยอมตามเขา ผมไม่รู้จะทำยังไง”

“พัตเตอร์ ฉันว่า ทั้งคุณและเจ้านายคุณก็งกพอกัน เพราะอยากได้เงินโอเวอร์ไทม์จนตัวสั่น บอกมาตรงๆ ดีกว่าพัตเตอร์ ว่าคุณเห็นเงินสำคัญกว่าฉันใช่ไหม”

“วิกกี...คุณกำลังเข้าใจผิด...ผมไม่ได้เห็นแก่เงินจนไม่เห็นความสำคัญของคุณนะ แต่คุณต้องเข้าใจว่า เราทำงานเป็นทีม ในเมื่อคนอื่นเขายังไม่เลิกงาน แล้วคุณจะให้ผมปลีกตัวออกมาคนเดียวได้อย่างไร...หน้าที่หลักคือผม...”

สาววิกากดปิดโทรศัพท์โดยไม่ฟังเสียงออดอ่อนของชายหนุ่มอีกต่อไป

๓

หลังหย่อนโทรศัพท์มือถือลงกระเป๋าสี้อแจ็กเกต เพชรแท้รีบเหยียบคันเร่งเต็มที่ หวังจะไปให้ถึงจุดที่นัดพบกับแฟนสาวให้เร็วที่สุด

แต่คงถึงคราวเคราะห์ซ้ำกรรมซัด หรือไม่ก็เพราะช่วงเวลา que เพชรแท้ ออกจากสตูดิโอฉัตรวัลย์นั้น ตรงกับช่วงเวลาเลิกงานของผู้คนบนท้องถนนพอดี ดังนั้น ไม่ว่าจะขยับไปบนเส้นทางเส้นไหน เพชรแท้ก็ต้องเผชิญกับจำนวนรถมากมายที่ต่อแถวกันยาวเหยียด และดูเหมือนว่ายิ่งใกล้สถานที่นัดพบมากเท่าใด ปริมาณรถก็ยิ่งหนาแน่นและจอดแน่นิ่ง กว่าเพชรแท้จะไปถึงและหาที่จอดรถได้ เข็มนาฬิกาข้อมือก็บอกรั่วเวลาทุ่มตรงแล้ว

เมื่อขึ้นลิฟต์ไปและวันที่ลิฟต์เปิดออกตรงภัตตาคารหรู เพชรแท้ก้าวเท้ายาวๆ มุ่งหน้าไปที่เคาน์เตอร์พนักงานรับจองโต๊ะ...เมื่อเขาบอกชื่อและเบอร์โทรศัพท์ของตัวเอง พนักงานสาวก็ส่ายหน้าซ้ำๆ

“เสียใจด้วยค่ะ เมอร์ซิเออร์ มิสสาวิกาได้ยกเลิกโต๊ะที่คุณจองไว้ตั้งแต่เมื่อห้าโมงเย็นแล้วค่ะ และยังฝากข้อความเอาไว้ด้วยว่า เธอมีความจำเป็นต้องกลับอังกฤษด่วน หากคุณต้องการติดต่อกับเธอ ก็ให้ตามไปที่อังกฤษหรือไม่ก็ประเทศไทยค่ะ”

เพชรแท้แทบจะทรุดลงไปกองอยู่ตรงหน้าเคาน์เตอร์นั้น เขาทั้งอ่อนใจ ผิดหวัง และในที่สุดความโกรธก็พุ่งขึ้นมาจนชายหนุ่มรู้สึกเหมือนมีควันอันร้อนแรงพวยพุ่งขึ้นมาที่กอกหู เขาพยายามระงับอารมณ์อย่างเต็มที่ที่จะไม่บุกเข้าไปบีบบังคับพนักงานสาวผู้นั้นเพื่อระบายความคลุ้มคลั่ง คับแค้นใจที่ประดังประเดอยู่เ็นอก โกรธใคร...โกรธทำไม...คำตอบในยามนั้น คือ โกรธคนที่ เป็นเจ้าของโปรเจกต์...คนที่พยายามถ่วงเวลาไม่ให้เขามาถึงที่หมายได้ตามนัด...โกรธอาสนะที่เห็นแก่เงินจนยอมรับงานในวันหยุด เป็นเหตุให้แผนการที่เขาวางไว้ล่วงหน้านานนับสัปดาห์ต้องล้มเหลวอย่างสิ้นเชิง...โกรธหญิงสาว

คนรักที่ใจดำ ไม่รอพบเขาทั้งที่รู้อยู่แล้วว่าเขามีงานด่วนที่จะต้องสะสางให้เสร็จ แม้ว่าจะงานนั้นจะล่าช้ากว่ากำหนดเดิมก็ตาม...และสุดท้าย โกรธตัวเองที่ต้องทนทำตามความต้องการของคนอื่น...ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลใดๆ ก็ตาม...ไม่ว่าจะเพราะความอยากได้เงิน...อยากมีชื่อเสียงเกียรติยศจากผลของงาน...หรือเพราะความรักที่มีต่อสาวิกา จนทำให้เขาดีนรจนอยากอยู่ใกล้ชิดกับหล่อนอยากแต่งงาน สร้างครอบครัว และมีหล่อนอยู่เคียงข้างตลอดไป แต่ท้ายที่สุด...เขากลับไม่เหลือความฝันหรือความหวังใดๆ อีกแล้ว...ข้อความที่สั่งให้เขาตามไปอังกฤษก็ดี หรือตามหล่อนกลับไปเมืองไทยก็ดี ล้วนมีนัยที่บ่งบอกให้รู้ว่า หล่อนจงใจตัดสายสัมพันธ์กับเขาสิ้นย่อยโดยปริยาย

เพชรแท้เดินช้าๆ ออกจากภัตตาคารแห่งนั้น กลับไปที่ลานจอดรถ และขับรถออกจากอาคารอย่างไร้ชีวิตจิตใจ เขาพยายามโทรศัพท์หาสาวิกาอีกหลายครั้งตลอดเส้นทางที่ขับรถกลับที่พัก แต่ดูเหมือนหล่อนตัดการสื่อสารทุกชนิด จนเพชรแท้อยากจะเหวี่ยงอุปกรณ์สื่อสารทิ้งไปนอกรถ เพราะเมื่อติดต่อกับสาวิกาไม่ได้ จะมีประโยชน์อะไรที่จะเก็บมันเอาไว้ให้หนักกระเป๋าคือ

ชายหนุ่มมาถึงที่พักได้อย่างปลอดภัย โดยตอบตัวเองไม่ได้ว่ามาได้อย่างไร โดยเส้นทางไหน เขาทรุดตัวลงนั่งบนโซฟาที่เคยนั่งตระกองกอดสาวิกาอยู่เมื่อสัปดาห์ที่แล้ว หลังจากนั้นจึงพินึกด้วยความอ่อนเพลียละเหยใจอยู่พักใหญ่ เพชรแท้ก็ลุกขึ้นเดินไปหยิบขวดไวน์จากในตู้ติดผนังมาเปิดและถือกลับมานั่งที่เดิม จากนั้นก็ตั้งต้นดื่มโดยไม่รั้งรอ

ขวดแรกหมดเกลี้ยงไปแล้ว เขาเดินโซซัดโซเซไปคว้าขวดที่สองมาดื่มต่ออย่างเมามัน ดื่มไปร้องไห้ไป ยิ่งรำพึงรำพันก็ยิ่งรู้สึกสงสารตัวเอง ท้ายที่สุด ชายหนุ่มผู้ผิดหวังในความรัก...อีกครั้ง...ก็หลับไหลไม่ได้สติอยู่บนโซฟาตัวโปรดนั่นเอง...ไม่ได้ยินแม้แต่เสียงโทรศัพท์จากดิเรก ที่โทร. มานัดให้เขาเข้าประชุมในวันจันทร์ตอนสิบโมง เพื่อสรุปงานก่อนที่จะส่งให้ม.ร.ว. ภัทรพลัยพร้อมใบเรียกเก็บเงินงวดแรก

* * *

เพชรแท้ลืมตาตื่นด้วยความงุนงงกับวันเวลา เหมือนเขาได้เทศความ

รู้สึกทั้งปวงที่เกิดขึ้นในวันวานลงไปในช่วงไวน์หมดสิ้น เหลือบมองนาฬิกาตั้งโต๊ะที่ตู้โชว์เล็กๆ เกือบสิบเอ็ดโมง เหลียวมองไปรอบๆ ห้อง รู้สึกปวดศีรษะอย่างรุนแรง

เพชรแท้ไม่ใช่หนักตี้มตัวจนอาจเหมือนเพื่อนร่วมอาชีพหลายๆ คนของเขา บางครั้งทีนีกครี้มอกครี้มใจ หรือในโอกาสพิเศษที่ยากฉลองเท่านั้น ชายหนุ่มจึงจะเปิดไวน์หรือแชมเปญ เพื่อตี้มกับเพื่อนสนิทหรือหญิงคนรักเช่นสาวิกา แต่ก็ไม่บ่อยนัก เพราะตัวเขาเองมีได้ชั้นชอขอรสชาติอันผาดเผื่อนของน้ำเมาเหล่านี้แต่อย่างใด

เมื่อนอนทบทวนภาพเหตุการณ์เมื่อเย็นวันเสาร์ พร้อมตอกย้ำตัวเองถึงความสูญเสียครั้งใหญ่ ที่แม่จะมีใช่ครั้งแรกในชีวิต หากแต่ในความรู้สึกของเขา มันกลับเป็นบาดแผลที่ฉกรรจ์และล้าลึกยิ่งกว่า ‘รักแรก’ เป็นไหนๆ

เพชรแท้พยายามรวบรวมสติให้กลับคืนมา เหลือบมองนาฬิกาบนผนังที่บอกรายละเอียดว่า วันนี้คือวันจันทร์

“เฮ้ย หลับยาวมาถึงเช้าวันจันทร์เลยเหอะวะ” เขาอุทาน เอามือกุมหัวพร้อมกับลุกขึ้นซ้าๆ เดินเข้าห้องน้ำเพื่อทำธุระส่วนตัว

หลังจากแต่งตัวในชุดที่พร้อมจะออกไปทำงานเรียบร้อยแล้ว เขาจึงเปิดโทรศัพท์เช็คข้อความต่างๆ เหมือนเช่นเคย และพบว่า ดิเรกโทร.มาและฝากข้อความเอาไว้ว่าให้เขาเข้าประชุมในวันจันทร์ตอนสิบโมง แต่นี่...ใกล้จะเที่ยงอยู่แล้ว เขาจึงโทร.กลับไปหาดิเรก

“พอเลิกชั้ครีบ ผมขอโทษ บังเอิญผมปวดหัวมาก จนลุกไม่ขึ้นเลยครีบ ไม่ได้ยินเสียงโทรศัพท์ด้วย พี่ประชุมกันไปหรือยังครีบ” เพชรแท้ถามเสียงอ่อนอย่างรู้สึกผิด

“แล้วตอนนี้เป็นไเง หายปวดหัวหรือยัง” ดิเรกส่งเสียงถามมาตามสาย พอจะเดาได้ว่า สาเหตุแห่งอาการป่วยของเพชรแท้ นั้นมาจากเรื่องใด

“ค้อยยังชั้วแล้วครีบพี่”

“เออ...งั้นก็รีบเข้ามาแล้วกัน พอตีคุณอาร์ตเขาเห็นแกยังไม่มาเขาก็เลยเลื่อนประชุมเป็นบ่าย”

“ขอบคุณครับพี่ เดี่ยวผมจะรีบเข้าไปนะครับ”

ชายหนุ่มลงมือทำแซนด์วิชอย่างง่าย ๆ กับสลัดผัก พร้อมมันบดอีกสองถ้วย ส่วนกาแฟนั้นแน่นอนว่าต้องใช้บริการของสำนักงาน ที่มีให้ดื่มกินโดยไม่จำกัดปริมาณเป็นประจำอยู่แล้ว

เมื่อมาถึงที่ทำงานและจัดการกับอาหารกลางวันที่พักติดตัวมาจากบ้านเรียบร้อยแล้ว เพชรแท้ก็ต่อสายเชื่อมของกล้องเข้ากับคอมพิวเตอร์ประจำโต๊ะทำงาน ลงมือเรียกภาพต่างๆ ที่ถ่ายทำไปเมื่อวานมาเซฟไว้ในเครื่องคอมพิวเตอร์ทั้งชนิดตั้งโต๊ะและพกพา เตรียมพร้อมที่จะนำเสนอผลงานถ่ายภาพของเขาในที่ประชุม ก่อนที่จะส่งต่อให้กับเจ้าของโปรเจกต์ พร้อมใบเรียกเก็บเงิน ตามสัญญาที่ติเรกและม.ร.ว. ฉัตรวัลย์ได้ตกลงกันไว้

เมื่อถึงเวลาบ่ายโมงตรง เพชรแท้เดินหอบอุปกรณ์ทุกอย่างที่จำเป็นมุ่งหน้าเข้าห้องประชุม ซึ่งอยู่ชั้นเดียวกับห้องทำงานของเขา ยังไม่มีใครมานอกจากตัวเขา ชายหนุ่มจึงวางของทุกอย่างไว้บนโต๊ะ ก่อนเดินไปหยิบถ้วยเพื่อออกกาแฟดำลงไป นี่นับเป็นถ้วยที่สองสำหรับวันนี้

การประชุมตลอดช่วงบ่าย เป็นการตรวจเช็คภาพถ่ายที่เกิดจากฝีมือของเพชรแท้ล้วนๆ อาสนะและติเรกพิจารณาคุณภาพทั้งหมดที่ถูกฉายขึ้นจอโปรเจกเตอร์ที่คมชัด โดยไม่ออกความคิดเห็นใดๆ จนเมื่อการนำเสนอของเพชรแท้เสร็จสิ้นลง อาสนะจึงสั่งให้เลขาฯ จัดการก๊อปปี้ภาพทั้งหมดลงในซีดีเพื่อแนบไปกับสำเนาสัญญาว่าจ้างและใบเรียกเก็บเงิน ซึ่งแน่นอนว่าจะต้องบวกค่าโอทีที่ก้อนใหญ่เข้าไปด้วย

เมื่อทุกคนทยอยแยกย้ายกันออกไปจากห้องประชุมแล้ว อาสนะจึงเดินไปตบป่าเพชรแท้หนักๆ

“ทำดีมาก ไฉนน้องชาย เตรียมตัวรับเงินโอทีกับโบนัสพิเศษจากโปรเจกต์นี้ได้เลย”

“ขอบคุณครับพี่”

เพชรแท้ตอบเนือยๆ สีหน้าท่าทางไร้ชีวิตชีวาทำให้อาสนะเดาได้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับชายหนุ่ม